

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24873/2024
26.12.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Марије Терзић, др Илије Зиндовића и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тони Чабраја, адвокат из ..., против тужених ЈП „Електропривреда Србије“ Београд и јавног извршитеља Бојана Ђурића из ..., чији је пуномоћник Мартина Грбић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 9899/24 од 09.05.2024. године, у седници одржаној 26.12.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против решења Вишег суда у Београду Гж 9899/24 од 09.05.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против решења Вишег суда у Београду Гж 9899/24 од 09.05.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Гж 9899/24 од 09.05.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 24675/19 од 06.04.2022. године, исправљено решењем истог суда П 24675/19 од 15.01.2024. године, којим је констатовано да се тужба сматра повученом. Ставом другим изреке, одбијена је жалба тужиоца и потврђено решење Првог основног суда у Београду П 24675/19 од 21.11.2022. године, исправљено решењем истог суда П 24675/19 од 15.01.2024. године, којим је одбијен предлог тужиоца за враћање у пређашње стање.

Против наведених правноснажних решења донетих у другом степену тужилац је, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...10/23), благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Правноснажним решењем Првог основног суда у Београду П 24675/19 од 06.04.2022. године, које је исправљено решењем истог суда П 24675/19 од 15.01.2024. године, тужба у овој правној ствари се сматра повученом, с обзиром да уредно позвани тужилац није приступио на рочиште дана 17.10.2019. године, а свој изостанак није

оправдао, а тужени су одбили да расправљају, па је суд одбио као неоснован предлог пуномоћника тужиоца за враћање у пређашње стање.

Одлучујући у смислу наведене законске одредбе Врховни суд је закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као посебној ревизији, јер се ревизијом не указује на потребу, нити Врховни суд закључује из ревизијских навода, да је потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права. Сама чињеница на коју ревидент указује да је погрешно примењено материјално право без испуњености осталих услова за одлучивање о посебној ревизији не могу чинити ревизију тужиоца дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, због чега је на основу члана 404. ЗПП Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 420. став 1. и 6. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија тужиоца није дозвољена.

Према одредби члана 420. став 1. ЗПП, странке могу да изјаве ревизију и против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан. У поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде (став 6.).

Према одредби члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП ревизија је недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3.) осим из члана 404. овог закона.

У конкретном случају, у делу изјављене ревизије који се односи на решење којим је одбијен предлог за враћање у пређашње стање, ревизија против оваквог решења се не може изјавити, с обзиром да се побијаним решењем поступак правноснажно не завршава те је ревизија у поменутом делу у смислу цитираних законских одредби недозвољена.

Према новелираном члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради стицања без основа, поднета је суду 17.10.2019. године. Вредност предмета спора је 14.545,69 динара.

У погледу дела ревизије којим се побија правилност решења у коме је констатовано повлачење тужбе, (којим се правноснажно окончава поступак), дозвољеност ревизије против овог решења је условљена истим разлозима који су у члану 403. став 3. ЗПП прописани за дозвољеност ревизије против правноснажне пресуде. Како вредност предмета спора побијаног дела у износу од 14.545,69 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке

Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца ни у овом делу није дозвољена.

Са изнетих разлога, а на основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић